

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας Πιστεύουν . . .

Ένας είναι ο Θεός: Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα, μια ενότητα σε τρία συναιώνια Πρόσωπα. Ο Θεός είναι αθάνατος, παντοδύναμος, παντογνώστης, υπεράνω όλων και πανταχού παρών. Είναι άπειρος και πέραν από την ανθρώπινη κατανόηση, όμως γνωστός επειδή ο Ίδιος αποκάλυψε τον εαυτό Του. Είναι αιωνίως άξιος λατρείας, σεβασμού και υπηρεσίας εκ μέρους όλης της δημιουργίας. - Βασικές Διδαχές, 2

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η ΘΕΟΤΗΤΑ

Στο Γολγοθά σχεδόν όλοι απέρριψαν τον Ιησού. Μόνο λίγοι αναγνώρισαν ποιος πραγματικά ήταν ο Ιησούς, και μεταξύ αυτών ο θνήσκων ληστής, ο οποίος Τον ονόμασε Κύριο (Λουκά κγ'42), και ο Ρωμαίος στρατιώτης ο οποίος είπε: «Αληθώς ο άνθρωπος ούτος ήτο Υιός Θεού» (Μάρκ. ιε'39).

Όταν ο Ιωάννης έγραψε, «εις τα ίδια ήλθε και οι ίδιοι δεν εδέχθησαν αυτόν» (Ιωάν. α'11), σκεπτόταν όχι απλώς τον όχλο στο σταυρό, ή ακόμη και τον Ισραήλ, αλλά κάθε γενεά που έζησε. Εκτός από μια χεριά ανθρώπων, όλη η ανθρωπότητα, όπως ο τραχύς όχλος στο Γολγοθά, αρνήθηκε να αναγνωρίσει τον Ιησού ως Θεό και Σωτήρα της. Αυτή η άρνηση, η μέγιστη και τραγικότερη της ανθρωπότητας, δείχνει ότι η γνώση των ανθρώπων περί Θεού είναι ριζικά ατελής.

Η Γνώση περί Θεού

Οι πολλές θεωρίες που προσπαθούν να εξηγήσουν το Θεό και τα πολλά επιχειρήματα υπέρ ή κατά της ύπαρξής Του, αποδεικνύουν ότι η ανθρώπινη σοφία αδυνατεί να εισχωρήσει στο θείο. Το να εξαρτώμαστε μόνο από την ανθρώπινη σοφία για να μάθουμε περί Θεού, είναι σαν να χρησιμοποιούμε ένα μεγεθυντικό φακό για να μελετήσουμε τους αστερισμούς. Ως εκ τούτου, σε πολλούς η σοφία του Θεού είναι «αποκεκρυμμένη σοφία» (Α'Κορ. β'7). Γι'αυτούς ο Θεός είναι ένα μυστήριο. Ο Παύλος έγραψε: «Ουδείς των αρχόντων του αιώνος τούτου εγνώρισε. Διότι αν ήθελον γνωρίσει, δεν ήθελον σταυρώσει τον Κύριον της δόξης.» (Α'Κορ. β'8).

2. Η Θεότητα

Μία από τις πιο βασικές εντολές των Γραφών είναι: «Θέλεις αγαπά Κύριον τον Θεό σου εξ όλης της καρδιάς σου, και εξ όλης της ψυχής σου, και εξ όλης της διανοίας σου.» (Ματθ. κβ΄37, Δευτ. ζ΄5). Δεν μπορούμε να αγαπήσουμε κάποιον για τον οποίο δεν ξέρουμε τίποτε, και ούτε μπορούμε να εχθρινάσουμε τα βάθη του Θεού (Ιώβ ια΄7). Τότε λοιπόν πώς μπορούμε να γνωρίσουμε και να αγαπήσουμε το Δημιουργό;

Ο Θεός Μπορεί να Γνωρισθεί. Έχοντας υπόψη την ανθρώπινη δυσχέρεια, ο Θεός από αγάπη και συμπάθεια μας πλησίασε μέσα από τη Γραφή. Αυτή αποκαλύπτει ότι «ο Χριστιανισμός δεν είναι ένα πρακτικό αναζητήσεων του ανθρώπου για το Θεό, αλλά είναι το αποτέλεσμα της αποκάλυψης που ο Θεός δίνει για τον εαυτό Του και για τις προθέσεις Του προς τον άνθρωπο». ¹ Αυτή η αποκάλυψη του εαυτού Του σκοπό είχε να γεφυρώσει το χάσμα ανάμεσα στον επαναστατημένο κόσμο και σε έναν περίφρονη Θεό.

Η εκδήλωση της μέγιστης αγάπης του Θεού έρχεται μέσα από την υπέρτατη αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, του Υιού Του. Διαμέσου του Ιησού μπορούμε να γνωρίσουμε τον Πατέρα. Όπως δηλώνει ο Ιωάννης, «ο Υιός του Θεού ήλθε, και έδωκεν εις ημάς νόησιν, διά να γνωρίζωμεν τον αληθινόν». (Αΐωάν. ε΄20).

Και ο Ιησούς είπε: «Αύτη είναι η αιώνιος ζωή, το να γνωρίζωσι σε τον μόνον αληθινόν Θεόν και τον οποίον απέστειλας Ιησούν Χριστόν.» (Ιωάν. ιζ΄3).

Αυτά είναι καλά νέα. Αν και είναι αδύνατον να γνωρίσουμε στην εντέλεια το Θεό, η Γραφή παρέχει μια εφικτή γνώση γι'Αυτόν ώστε να εισέλθουμε σε μια σώζουσα σχέση μαζί Του.

Απόκτηση Γνώσης του Θεού. Διαφορετική από τις άλλες γνώσεις, η γνώση του Θεού, είναι τόσο θέμα καρδιάς όσο και μυαλού. Εμπλέκεται ολόκληρο το πρόσωπο και όχι μόνο η διάνοια. Απαιτείται ένα άνοιγμα προς το Άγιο Πνεύ-

2. Η Θεότητα

μα και η προθυμία να εκτελούμε το θέλημα του Θεού (Ιωάν. ζ΄17, Ματθ. ια΄27). Ο Ιησούς είπε: «Μακάριοι οι καθαροί την καρδίαν, διότι αυτοί θέλουσιν ιδεί τον Θεόν.» (Ματθ. ε΄8).

Κατά συνέπεια, οι άπιστοι δεν μπορούν να καταλάβουν το Θεό. Ο Παύλος αναφωνεί: «Πού ο σοφός; πού ο γραμματέυς, πού ο συζητητής του αιώνος τούτου; Δεν εμώρνανε ο Θεός την σοφία του κόσμου τούτου; Διότι επειδή εν τη σοφία του Θεού ο κόσμος δεν εγνώρισε τον Θεόν διά της σοφίας, ηυδόκησεν ο Θεός διά της μωρίας του κηρύγματος να σώση τους πιστεύοντας.» (Α΄Κορ. α΄20,21).

Ο τρόπος που μαθαίνουμε να γνωρίσουμε το Θεό από τη Βίβλο, διαφέρει από όλες τις άλλες μεθόδους απόκτησης γνώσης. Δεν μπορούμε να θέσουμε τον εαυτό μας υπέρανω του Θεού σαν αντικείμενο για να αναλυθεί και να προσδιορισθεί. Στην αναζήτησή μας να γνωρίσουμε το Θεό, οφείλουμε να δεχθούμε την αυθεντία της αποκάλυψης του εαυτού Του, που είναι η Βίβλος. Εφόσον η Βίβλος ερμηνεύει τον εαυτό της, οφείλουμε να υποταχθούμε στις αρχές και στις μεθόδους που αυτή μας προμηθεύει. Χωρίς αυτή την καθοδηγητική γραμμή της Βίβλου δεν μπορούμε να γνωρίσουμε το Θεό.

Γιατί τόσοι πολλοί άνθρωποι στην εποχή του Χριστού δεν μπόρεσαν να δουν στο πρόσωπο του Ιησού την αποκάλυψη του Θεού; Επειδή αρνήθηκαν να υποταχθούν στην οδηγία του Αγίου Πνεύματος μέσα από τη Βίβλο, παρανόησαν το μήνυμα του Θεού και σταύρωσαν το Σωτήρα τους. Το πρόβλημά τους δεν ήταν διανοητικό. Η κλειστή καρδιά τους συσκοτίσε τη διάνοιά τους, με αποτέλεσμα την αιώνια απώλεια.

Η Ύπαρξη του Θεού

Οι δύο μεγαλύτερες πηγές απόδειξης της ύπαρξης του Θεού είναι το βιβλίο της φύσης και η Αγία Γραφή.

Απόδειξη που Απορρέει από τη Δημιουργία. Ο καθένας μπορεί να μάθει για το Θεό μέσα από τη φύση και την

2. Η Θεότητα

ανθρώπινη πείρα. Ο Δαβίδ έγραψε: «Οι ουρανοί διηγούνται την δόξα του Θεού και το στερέωμα αναγγέλλει το έργον των χειρών αυτού.» (Ψαλμ. ιθ'1). Ο Ιωάννης ήταν βέβαιος ότι η αποκάλυψη του Θεού, συμπεριλαμβανομένης και της φύσης, φωτίζει τον καθένα. (Ιωάν. α'9). Και ο Παύλος διακήρυξε: «Τα αόρατα αυτού βλέπονται φανερώς από κτίσεως κόσμου, νοούμενα διά των ποιημάτων.» (Ρωμ. α'20).

Ακόμη και η ανθρώπινη διαγωγή δίνει απόδειξη της θείας ύπαρξης. Στη λατρεία των Αθηναίων «τω αγνώστω Θεώ» ο Παύλος είδε μια απόδειξη πίστης στο Θεό και τους είπε: «Εκείνον λοιπόν τον οποίον αγνοούντες λατρεύετε, τούτον εγώ κηρύττω προς εσάς.» (Πράξ. ιζ'23). Ο Παύλος επίσης είπε ότι η διαγωγή των μη-Χριστιανών αποκάλυψε τη μαρτυρία «την συνειδήσιν αυτών» και έδειξε ότι ο νόμος του Θεού είναι γραμμένος «εν ταις καρδίαις αυτών» (Ρωμ. β'14,15). Αυτή η διαίσθηση ότι ο Θεός υπάρχει, βρίσκεται ακόμη και μεταξύ εκείνων που δεν έχουν πρόσβαση στο Θεό. Αυτή η γενική αποκάλυψη του Θεού οδήγησε σε κάποια κλασσικά και ριζοσπαστικά επιχειρήματα για την ύπαρξη του Θεού.²

Απόδειξη που Απορρέει από τη Γραφή. Η Γραφή δεν αποδεικνύει την ύπαρξη του Θεού. Τη θεωρεί δεδομένη. Το πρώτο εδάφιο της δηλώνει: «Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην.» (Γέν. α'1). Αυτή περιγράφει το Θεό ως Δημιουργό, Συντηρητή και Νομοθέτη όλης της κτίσης. Η αποκάλυψη του Θεού μέσα από τη δημιουργία είναι τόσο ισχυρή, που δεν υπάρχει δικαιολογία για αθεϊσμό ο οποίος αναφύεται από την κατάπνιξη της θείας αλήθειας ή από μια διάνοια η οποία αρνείται να αναγνωρίσει τη βεβαιότητα ότι ο Θεός υπάρχει. (Ψαλμ. ιδ'1, Ρωμ. α'18-22,28).

Υπάρχουν επαρκή τεκμήρια για την ύπαρξη του Θεού, για να πείσουν τον οποιονδήποτε που σοβαρά προσπαθεί να ανακαλύψει την αλήθεια γι'Αυτόν. Ακόμη, η πίστη είναι βασική προϋπόθεση, διότι «χωρίς πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήση τις εις αυτόν, διότι ο προσερχόμενος εις τον

2. Η Θεότητα

Θεόν πρέπει να πιστεύη ότι είναι, και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας αυτόν». (Εβρ. ια΄6).

Η πίστη στο Θεό οπωσδήποτε δεν είναι τυφλή. Βασίζεται σε επαρκή απόδειξη που βρίσκεται στις αποκαλύψεις του Θεού, και μέσα από τη Γραφή και μέσα από τη φύση.

Ο Θεός της Γραφής

Η Γραφή αποκαλύπτει τις ουσιώδεις αρετές του Θεού μέσα από τα ονόματα, τις δραστηριότητες και τις ιδιότητές Του.

Τα Ονόματα του Θεού. Στην εποχή που γράφηκε η Βίβλος, τα ονόματα κατείχαν σπουδαία θέση, και αυτό ισχύει ακόμη στην Ανατολή. Εδώ το όνομα θεωρείται ότι αποκαλύπτει το χαρακτήρα αυτού που το φέρει, την πραγματική φύση του και την ταυτότητά του. Η βαρύτητα των ονομάτων του Θεού που φανερώνει τη φύση, το χαρακτήρα και τις αρετές Του, αποκαλύπτεται στην εντολή Του «Μη λάβης το όνομα Κυρίου του Θεού σου επί ματαίω». (Εξ. κ΄7). Ο Δαβίδ έψαλε: «Θέλω ψαλμωδεί εις το όνομα Κυρίου του Υψίστου.» (Ψαλμ. ζ΄17). «Άγιον και φοβερόν το όνομα αυτού.» (Ψαλμ. ρια΄9). «Ας αινώσι το όνομα του Κυρίου, διότι το όνομα αυτού μόνου είναι υψωμένον.» (Ψαλμ. ρμη΄13).

Τα ονόματα *Ελ* και *Ελωείμ* (Θεός) αποκαλύπτουν τη θεία δύναμη. Περιγράφουν το Θεό ως τον ισχυρό και δυνατό, το Θεό της Δημιουργίας (Γέν. α΄1, Έξ. κ΄2, Δαν. θ΄4). *Ελυόν* (Ύψιστος) και *Ελ Ελυόν* (Θεός Ύψιστος) εστιάζονται επάνω στην εξυψωμένη υπόστασή Του (Γέν. ιδ΄18-20, Ησ. ιδ΄14). *Αδωνάϊ* (Κύριος) περιγράφει το Θεό ως τον Πανίσχυρο Νομοθέτη (Ησ. ζ΄1, Ψαλμ. λε΄23). Αυτά τα ονόματα δίνουν έμφαση στη μεγαλοσύνη και στην υπεροχή του χαρακτήρα του Θεού.

Άλλα ονόματα του Θεού αποκαλύπτουν την επιθυμία Του να εισέλθει σε επικοινωνία με τους ανθρώπους. *Σαντάι* (Παντοκράτωρ) και *Ελ Σαντάι* (Θεός Παντοκράτωρ) περιγράφουν τον Παντοκράτορα Θεό, την πηγή ευλογίας και

2. Η Θεότητα

παρηγορίας (Εξ. ζ'3, Ψαλμ. 91:1). Το όνομα *Ιαχβέ*³, μεταφραζόμενο *Ιεχωβά* ή *Κύριος*, τονίζει την πιστότητα του Θεού στη διαθήκη και στη χάρη (Εξ. ιε'2, Ωσηέ ιβ'5,6). Στην Έξοδο ο Γιαχβέ περιγράφει τον εαυτό Του ως «Εγώ είμαι ο Ων» δείχνοντας την αμετάβλητη σχέση Του προς τους ανθρώπους. Σε ορισμένες περιπτώσεις ο Θεός αποκαλύφθηκε με πιο οικείο τρόπο ως «Πατήρ» (Δευτ. λβ'6, Ησ. ξγ'16, Ιερ. λα'9, Μαλ. β'10), ονομάζοντας τον Ισραήλ «υιός μου, πρωτότοκός μου» (Εξ. δ'22, Δευτ. λβ'19).

Εκτός από το όνομα *Πατήρ*, τα ονόματα του Θεού στην Καινή Διαθήκη έχουν την ίδια έννοια με αυτά της Παλαιάς Διαθήκης. Στην Καινή Διαθήκη ο Ιησούς χρησιμοποιεί το όνομα *Πατήρ* για να μας φέρει σε μια πλησιέστερη και προσωπική σχέση με το Θεό (Ματθ. ζ'9, Μάρκ. ιδ'36, Ρωμ. η'15, Γαλ. δ'6).

Οι δραστηριότητες του Θεού. Οι βιβλικοί συγγραφείς διέθεσαν περισσότερο χρόνο περιγράφοντας τις δραστηριότητες του Θεού παρά την ύπαρξή Του. Παρουσιάζεται ως Δημιουργός (Γέν. α'1, Ψαλμ. κδ'1,2), ο Βαστάζων τον κόσμο (Εβρ. α'3), Λυτρωτής και Σωτήρας (Δευτ. ε'6, Β'Κορ. ε'19), σηκώνοντας το βάρος για το ύστατο πεπρωμένο της ανθρωπότητας. Καταστρώνει σχέδια (Ησ. μς'11), προλέγει (Ησ. μς'10) και υπόσχεται (Δευτ. ιε'6, Β'Πέτρ. γ'9). Συγχωρεί αμαρτίες (Εξ. λδ'7), και κατά συνέπεια είναι άγιος της λατρείας μας (Αποκ. ιδ'6,7). Τελικά, η Γραφή αποκαλύπτει το Θεό ως Κυβερνήτη «τον βασιλέα των αιώνων, τον άφθαρτον, τον άόρατον, τον μόνον σοφόν Θεόν». (Α'Τιμ. α'17). Οι πράξεις Του βεβαιώνουν ότι είναι ένας προσωπικός Θεός.

Οι Ιδιότητες του Θεού. Οι συγγραφείς της Βίβλου δίνουν συμπληρωματικές πληροφορίες για τα βασικά χαρακτηριστικά του Θεού μέσα από τις μαρτυρίες για τις θείες ιδιότητές Του.

2. Η Θεότητα

Οι προσωπικές ιδιότητες του Θεού συμπεριλαμβανομένων και ορισμένων όψεων της θείας φύσης Του, δεν έχουν δοθεί στα δημιουργημένα όντα. Ο Θεός είναι αυθύπαρκτος, «έχει ζωήν εν εαυτώ» (Ιωάν. ε΄26), είναι ανεξάρτητος στη θέλησή Του (Εφεσ. α΄5) και στη δύναμη (Ψαλμ. ριε΄3). Είναι παντογνώστης, γνωρίζοντας τα πάντα (Ιώβ λζ΄16, Ψαλμ. ρλθ΄1-18, ρμζ΄5, Α΄Ιωάν. γ΄20), επειδή είναι το Άλφα και το Ωμέγα (Αποκ. α΄8), γνωρίζει το τέλος από την αρχή (Ησ. μς΄9-11).

Ο Θεός είναι πανταχού παρών (Ψαλμ. ρλθ΄7-12, Εβρ. δ΄13), υπερβαίνοντας το διάστημα. Παραταύτα, είναι παρών σε κάθε μέρος του διαστήματος. Είναι αιώνιος (Ψαλμ. 90:2, Αποκ. α΄8), ξεπερνώντας τα όρια του χρόνου, αν και είναι καθόλα παρών σε κάθε στιγμή του χρόνου.

Ο Θεός είναι παντοδύναμος. Το ότι τίποτε δεν είναι αδύνατον γ΄Αυτόν, μας βεβαιώνει πως εκπληρώνει οτιδήποτε σκοπεύει να κάνει (Δαν. δ΄17,25,35, Ματθ. ιθ΄26, Αποκ. ιθ΄6). Είναι αναλλοίωτος επειδή είναι τέλειος. Ο ίδιος λέει: «Εγώ είμαι ο Κύριος, δεν αλλοιούμαι». (Μαλ. γ΄6, Ψαλμ. λγ΄11, Ιακ. α΄17). Επειδή, κατά κάποια έννοια, αυτές οι ιδιότητες καθορίζουν το Θεό, δε μεταβιβάζονται.

Οι μεταβιβαζόμενες ιδιότητες του Θεού ρέουν από το στοργικό ενδιαφέρον Του προς την ανθρωπότητα. Αυτές περιλαμβάνουν την αγάπη (Ρωμ. ε΄8), τη χάρη (Ρωμ. γ΄24), τους οικτιρμούς (Ψαλμ. ρμε΄9), τη μακροθυμία (Β΄Πέτρ. γ΄15), την αγιότητα (Ψαλμ. 99:9), τη δικαιοσύνη (Εσδρα θ΄15, Ιωάν. ιζ΄25), τη δικαίωση (Αποκ. κβ΄12) και την αλήθεια (Α΄Ιωάν. ε΄20). Αυτά τα χαρίσματα έρχονται μόνο από τον ίδιο το Δοτήρα.

Η Κυριαρχία του Θεού

Η Γραφή διδάσκει με σαφήνεια για την κυριαρχία του Θεού. «Κατά την θέλησιν αυτού πράττει . . . δεν υπάρχει ο εμποδίζων την χείρα αυτού.» (Δαν. δ΄35). «Διότι συ έκτισας τα πάντα, και διά το θέλημά σου υπάρχουν και εκτίσθησαν.» (Αποκ. δ΄11). «Πάντα όσα ηθέλησεν ο Κύριος εποίησεν.»

2. Η Θεότητα

σεν, εν τω ουρανώ και εν τη γη» (Ψαλμ. ρλε'6). Έτσι, ο Σολομών μπορούσε να πει: «Η καρδιά του βασιλέως είναι εν τη χειρί του Κυρίου ως ρεύματα υδάτων. Όπου θέλει, στρέφει αυτήν.» (Παρ. κα'1). Ο Παύλος, γνωρίζοντας για την κυριαρχία του Θεού, έγραψε: «Θέλω δε επιστρέψει πάλιν εις εσάς, του Θεού θέλοντος» (Πράξ. ιη'21, Ρωμ. ιε'32), ενώ ο Ιάκωβος παρακινεί, «λέγετε, εάν ο Κύριος θελήση». (Ιακ. δ'15).

Προορισμός και Ανθρώπινη Ελευθερία. Η Βίβλος αποκαλύπτει τον πλήρη έλεγχο του Θεού επάνω στον κόσμο. Αυτός «προώρισε» τους ανθρώπους «συμμόρφους της εικόνας του Υιού αυτού» (Ρωμ. η'29,30), για να τους υιοθετήσει ως παιδιά Του και να λάβουν την κληρονομία. (Εφεσ. α'4,5,11). Τι μπορεί να συνεπάγεται μια τέτοια κυριαρχία για την ανθρώπινη ελευθερία;

Το ρήμα *προορίζω* σημαίνει «καθορίζω εκ των προτέρων». Μερικοί θεωρούν ότι αυτά τα κείμενα διδάσκουν ότι ο Θεός αυθαίρετα εκλέγει μερικούς για σωτηρία και άλλους σε καταδίκη, ανεξάρτητα από τη δική τους εκλογή. Αλλά η μελέτη των συμφραζομένων δείχνει ότι ο Παύλος δε μιλάει ότι ο Θεός αποκλείει κάποιον από ιδιοτροπία.

Η αξιοπιστία αυτών των κειμένων είναι *πασιφανής* Η Βίβλος ολοκάθαρα δηλώνει ότι ο Θεός «θέλει να σωθώσι πάντες οι άνθρωποι, και να έλθωσιν εις επίγνωσιν της αληθείας». (Α' Τιμ. β'4). Ο Θεός δε θέλει «να απολεσθώσι τινές, αλλά πάντες να έλθωσιν εις μετάνοιαν». (Β' Πέτρ. γ'9). Δεν υπάρχει καμιά απόδειξη ότι ο Θεός όρισε κάποιιοι να απολεσθούν. Μια τέτοια απόφαση θα ήταν άρνηση του Γολγοθά, όπου ο Ιησούς πέθανε για τον καθένα. Ο *καθένας* βρίσκεται στο εδάφιο «διότι τόσο ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθή *πας* ο πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον» (Ιωάν. γ'16), και σημαίνει ότι ο καθένας μπορεί να σωθεί.

2. Η Θεότητα

«Το ότι η ελεύθερη βούληση του ανθρώπου είναι ο αποφασιστικός συντελεστής στο προσωπικό πεπρωμένο του, αποδεικνύεται από το γεγονός ότι ο Θεός συνεχώς παρουσιάζει τα αποτελέσματα της υπακοής και της ανυπακοής, και προτρέπει τον αμαρτωλό να εκλέξει την υπακοή και τη ζωή (Δευτ. λ'19, Ναυή κδ'15, Ησ. α'16,20, Αποκ. κβ'17), και επίσης από το γεγονός ότι είναι δυνατόν σε έναν πιστό που κάποτε δέχθηκε τη χάρη, να αποσκιρτήσει και να χαθεί (Α' Κορ. θ'27, Γαλ. ε'4, Εβρ. ζ'4-6, ι'29) . . .

«Ο Θεός προβλέπει την εκλογή που κάθε άτομο θα κάνει, αλλά η πρόγνωση Του δεν αποφασίζει ποια θα είναι η εκλογή . . . Ο βιβλικός προορισμός συνίσταται στην οριστική πρόθεση του Θεού ότι όλοι όσοι εκλέγονται να πιστέψουν στο Χριστό, θα σωθούν (Ιωάν. α'12, Εφεσ. α'4-10).»⁴

Τότε τι εννοεί η Γραφή όταν λέει ότι ο Θεός αγάπησε τον Ιακώβ και μίσησε τον Ησαύ (Ρωμ. θ'13), και ότι σκλήρυνε την καρδιά του Φαραώ (εδ. 15-18, Έξ. θ'16, δ'21); Τα συμφραζόμενα αυτών των κειμένων δείχνουν ότι το ενδιαφέρον του Παύλου είναι η αποστολή και όχι η σωτηρία. Η λύτρωση είναι διαθέσιμη στον καθένα - αλλά ο Θεός εκλέγει ορισμένα πρόσωπα για ειδικές αποστολές. Η σωτηρία ήταν εξίσου διαθέσιμη για τον Ιακώβ και τον Ησαύ, αλλά ο Θεός έκλεξε τον Ιακώβ και όχι τον Ησαύ να είναι η γενεαλογία μέσα από την οποία θα έδινε το μήνυμα της σωτηρίας στον κόσμο. Ο Θεός εξασκεί την κυριαρχία Του στη στρατηγική της αποστολής Του.

Όταν η Γραφή λέει ότι ο Θεός σκλήρυνε την καρδιά του Φαραώ, απλώς πιστώνει στο Θεό ότι Αυτός επιτρέπει να γίνει κάτι και δεν υποδηλώνει ότι το επιβάλλει. Η αρνητική απάντηση του Φαραώ προς την κλήση του Θεού, στην πραγματικότητα επεξηγεί το σεβασμό του Θεού προς την ελευθερία του για εκλογή.

Πρόγνωση και Ανθρώπινη Ελευθερία. Μερικοί πιστεύουν ότι ο Θεός σχετίζεται με τα πρόσωπα χωρίς να γνωρίζει την εκλογή τους μέχρι να την κάνουν, ότι ο Θεός

2. Η Θεότητα

γνωρίζει μερικά μελλοντικά γεγονότα όπως η Δευτέρα Παρουσία, η χιλιετηρίδα και η αποκατάσταση της γης, αλλά δεν έχει ιδέα ποιοι θα σωθούν. Αισθάνονται ότι η δυναμική σχέση του Θεού με την ανθρώπινη φυλή θα ήταν ένας κίνδυνος αν Αυτός γνώριζε το κάθετι που θα συνέβαινε από αιωνιότητα σε αιωνιότητα. Μερικοί κάνουν και τη σκέψη ότι ο Θεός θα αισθανόταν ανία αν γνώριζε το τέλος από την αρχή.

Αλλά η γνώση του Θεού για το τι θα κάνουν τα άτομα δεν παρεμβαίνει στο ό,τι εκλέγουν να κάνουν, περισσότερο από ό,τι η γνώση του ιστορικού για το τι έκαναν οι άνθρωποι στο παρελθόν παρεμβαίνει στις πράξεις τους. Ακριβώς όπως μια κινηματογραφική μηχανή καταγράφει μια σκηνή αλλά δεν την αλλάζει, η πρόγνωση βυθίζει το βλέμμα στο μέλλον χωρίς να το αλλοιώνει. Η πρόγνωση της Θεότητας ποτέ δεν παραβιάζει την ανθρώπινη ελευθερία.

Δυναμική στη Θεότητα

Υπάρχει μόνο ένας Θεός; Και τότε τι είναι ο Χριστός και το Άγιο Πνεύμα;

Το Ενιαίο του Θεού. Αντίθετα προς τα γύρω ειδωλολατρικά έθνη, ο Ισραήλ πίστευε ότι υπάρχει ένας μόνο Θεός (Δευτ. δ'35, ζ'4, Ησ. με'5, Ζαχ. ιδ'9). Η Καινή Διαθήκη δίνει την ίδια έμφαση για το ενιαίο του Θεού (Μάρκ. ιβ'29-32, Ιωάν. ιζ'3, Α'Κορ. η'4-6, Εφεσ. δ'4-6, Α'Τιμ. β'5). Αυτή η μονοθεϊστική έμφαση δεν έρχεται σε αντίθεση με τη χριστιανική έννοια της τριαδικότητας του Θεού - Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα. Μάλλον βεβαιώνει ότι δεν υπάρχει πάνθεον διαφόρων θεοτήτων.

Η Πολλαπλότητα στη Θεότητα. Αν και η Παλαιά Διαθήκη δε διασαφηνίζει ότι ο Θεός είναι τριαδικός, κάνει νύξη για μια πολλαπλότητα στη Θεότητα. Κατά διαστήματα ο Θεός χρησιμοποιεί ρήματα και αντωνυμίες στον πληθυντικό όπως «Ας κάμωμεν άνθρωπον κατ'εικόνα ημών» (Γέν. α'26),

2. Η Θεότητα

«Ιδού, ἐγένεεν ο Αδάμ ως εἰς ἐξ ἡμῶν» (Γέν. γ'22), «Ἐλθετε ἀς καταβώμεν» (Γέν. ια'7). Κατὰ διαστήματα ὁ Ἄγγελος τοῦ Κυρίου ταυτίζεται με τὸ Θεό. Παρουσιαζόμενος στο Μωυσή, ὁ Ἄγγελος τοῦ Κυρίου εἶπε: «Εγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς σου, ὁ Θεὸς τοῦ Αβραάμ, ὁ Θεὸς τοῦ Ισαάκ, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ιακώβ.» (Ἐξ. γ'6,.2).

Διάφορα εἰδήματα διαχωρίζουν τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸ Θεό. Στὴν ἱστορία τῆς Δημιουργίας «Πνεῦμα Θεοῦ ἐφέρετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν υδάτων» (Γέν. α'2). Μερικὰ κείμενα ὄχι μόνον ἀναφέρονται στο Πνεῦμα, ἀλλὰ συμπεριλαμβάνουν ἕνα τρίτο πρόσωπο στο ἔργο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν λύτρωση. «Καὶ τῶρα Κύριος ὁ Θεός [ὁ Πατέρας] ἀπέστειλεν ἐμὲ [ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ] καὶ τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ [τὸ Ἅγιο Πνεῦμα]» (Ἠσ. μὴ'16). «Ἔθεσα [ὁ Πατέρας] τὸ Πνεῦμα μου ἐπ'αὐτόν [ὁ Μεσσίας]. Θέλει ἐξαγγεῖλει κρίσιν εἰς τὰ ἔθνη» (Ἠσ. μβ'1).

Ἡ Σχέση Μέσα στη Θεότητα. Ἡ πρώτη ἔλευση τοῦ Χριστοῦ μᾶς δίνει μίᾳ πιο σαφῆ ἐνόραση γιὰ τὴν Τριαδική Θεότητα. Τὸ ευαγγέλιο τοῦ Ἰωάννου ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ Θεότητα συνίσταται ἀπὸ τὸ Θεὸ Πατέρα (κεφάλαιο 3), ἀπὸ τὸ Θεὸ Υἱὸ (κεφάλαιο 4) καὶ ἀπὸ τὸ Θεὸ Ἅγιο Πνεῦμα (κεφάλαιο 5), μίᾳ ἐνότητι σε τρία συναιώνια πρόσωπα ποὺ ἔχουν μοναδική καὶ μυστηριακὴ σχέση.

1. Μία τρυφερὴ σχέση. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἀναφώνησε, «Θεέ μου, Θεέ μου, διὰ τί με ἐγκατέλιπες;» (Ματθ. ιε'34), υπέφερε γιὰ τὴν ἀποξένωση ἀπὸ τὸν Πατέρα Του, τὴν ὁποία εἶχε προκαλέσει ἡ ἀμαρτία. Ἡ ἀμαρτία ἐσπασε τὴν πρωταρχικὴν σχέση τῆς ἀνθρωπότητος με τὸ Θεό (Γέν. γ'6-10, Ἠσ. νθ'2). Στὶς τελευταῖες ὥρες Του ὁ Ἰησοῦς, Αὐτὸς ποὺ δε γνώρισε ἀμαρτία, ἐγένε ἀμαρτία γιὰ μας. Ἐπιφορτιζόμενος τὴν ἀμαρτία μας, στὴ δική μας θέση, δοκίμασε τὸν ἀποχωρισμὸ ἀπὸ τὸ Θεό, ποὺ ἦταν ἡ δική μας μοῖρα - καὶ κατὰ συνέπεια πέθανε.

Οἱ ἀμαρτωλοὶ δε θα καταλάβουν ποτέ τι σήμαινε γιὰ τὴ Θεότητα ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα υπήρ-

2. Η Θεότητα

χε μαζί με τον Πατέρα Του και το Άγιο Πνεύμα. Ήταν συναιώνιοι, συνυπάρχοντες, με έκφραση αμοιβαίας αγάπης και προσφοράς. Να συνυπάρχουν στην αιωνιότητα, μαρτυρεί για την τέλεια, απόλυτη αγάπη που υπήρχε στη Θεότητα. «Ο Θεός είναι αγάπη» (Αΐωάν. δ΄8) σημαίνει ότι ο καθένας ζούσε τόσο για τους άλλους ώστε είχαν την εμπειρία της πλήρους ευτυχίας.

Ο ορισμός της αγάπης βρίσκεται στην Α΄Κορ. ιγ΄. Μερικοί αναρωτιούνται πώς οι αρετές της μακροθυμίας ή υπομονής θα ίσχυαν για τη Θεότητα, η οποία έχει μια τέλεια τρυφερή σχέση. Υπομονή χρειάστηκε όταν είχε να αντιμετωπίσει τους επαναστάτες αγγέλους και αργότερα τους δύστροπους ανθρώπους.

Δεν υπάρχει απόσταση μεταξύ των προσώπων του τριαδικού Θεού. Και τα τρία πρόσωπα είναι θεϊκά, αν και μοιράζονται τις θείες δυνάμεις και ιδιότητες. Στους ανθρώπινους οργανισμούς την υπέρτατη εξουσία έχει ένα πρόσωπο - ένας πρόεδρος, βασιλιάς ή πρωθυπουργός. Στη Θεότητα, την υπέρτατη εξουσία έχουν και τα τρία Πρόσωπα.

Ενώ η Θεότητα δεν είναι σε ένα πρόσωπο, ο Θεός είναι ένας σε προθέσεις, σε διάνοια και σε χαρακτήρα. Αυτή η ενότητα δεν εξαλείφει τις ξεχωριστές προσωπικότητες του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Ούτε το χωριστό των προσωπικοτήτων μέσα στη Θεότητα καταστρέφει το μονοθεϊσμό της Γραφής ότι ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι ένας Θεός.

2. Μια λειτουργική σχέση. Μέσα στη Θεότητα υπάρχει ένα σύστημα λειτουργίας. Ο Θεός δεν επαναλαμβάνει μια εργασία χωρίς λόγο. Η τάξη είναι ο πρώτος νόμος του ουρανού, και ο Θεός ενεργεί με μεθόδους τάξης. Αυτή η ευταξία απορρέει από τη διατήρηση της ενότητας στη Θεότητα. Ο Πατέρας φαίνεται να ενεργεί ως πηγή, ο Υιός ως Μεσίτης, και το Άγιο Πνεύμα ως ο θέτων σε εφαρμογή.

Η ενσάρκωση ωραιότατα απέδειξε την εργασιακή σχέση των τριών προσώπων της Θεότητας. Ο Πατέρας έδωσε τον Υιό Του, ο Χριστός έδωσε τον εαυτό Του και το Άγιο Πνεύ-

2. Η Θεότητα

μα έδωσε τη γέννηση του Χριστού (Ιωάν. γ'16, Ματθ. α'18, 20). Η δήλωση του αγγέλου προς τη Μαρία δείχνει ολοφάνερα τις δραστηριότητες και των τριών στο μυστήριο του Θεού που έγινε άνθρωπος. «Πνεύμα Άγιον θέλει επέλθει επί σε και δύναμις του Υψίστου θέλει σε επισκιάσει, διά τούτο και το γεννώμενον εκ σου άγιον, θέλει ονομασθή Υιός Θεού.» (Λουκά α'35).

Κάθε μέλος της Θεότητας ήταν παρόν στη βάπτιση του Χριστού: ο Πατέρας εναθαρρύνοντας, ο Χριστός δίνοντας τον εαυτό Του να βαπτισθεί σαν παράδειγμά μας (Ματθ. γ'13-15), και το Άγιο Πνεύμα ενισχύοντας τον Ιησού. (Λουκά γ'21,22).

Προς το τέλος της επίγειας ζωής Του ο Ιησούς υποσχέθηκε να στείλει το Άγιο Πνεύμα παράκλητο ή βοηθό (Ιωάν. ιδ'16). Λίγες ώρες αργότερα, κρεμασμένος επάνω στο σταυρό, ο Ιησούς έκραξε προς τον Πατέρα Του, «Θεέ μου, Θεέ μου, διά τί με εγκατέλιπες;» (Ματθ. κζ'46). Σε αυτές τις κρίσιμες στιγμές της ιστορίας της σωτηρίας ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, όλοι αποτελούσαν μέρος της σκηνης.

Σήμερα ο Πατέρας και ο Υιός μάς προσεγγίζουν διαμέσου του Αγίου Πνεύματος. Ο Ιησούς είπε: «Όταν όμως έλθη ο Παράκλητος, τον οποίον εγώ θέλω πέμψει προς εσάς παρά του Πατρός, το Πνεύμα της αληθείας, το οποίον εκπορεύεται παρά του Πατρός, εκείνος θέλει μαρτυρήσει περί εμού.» (Ιωάν. ιε'26). Ο Πατέρας και ο Υιός στέλνουν το Άγιο Πνεύμα να αποκαλύψει το Χριστό σε κάθε πρόσωπο. Το μεγάλο σχέδιο της Αγίας Τριάδας είναι να φέρει το Θεό και τη γνώση του Ιησού στον καθένα (Ιωάν. ιζ'3), και να καταστήσει τον Ιησού παρόντα και πραγματικόν (Ματθ. κη'20, Εβρ. ιγ'5). Οι πιστοί είναι εκλεγμένοι για σωτηρία. Ο Πέτρος είπε: «Κατά πρόγνωσιν του Θεού Πατρός, διά του αγιασμού του Πνεύματος, εις υπακοήν και ραντισμόν του αίματος του Ιησού Χριστού.» (Α΄Πέτρ. α'2).

Η αποστολική ευλογία περιλαμβάνει και τα τρία πρόσωπα της Θεότητας. «Η χάρις του Κυρίου Ιησού Χριστού, και η

2. Η Θεότητα

αγάπη του Θεού, και η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων υμῶν.» (Β΄Κορ. ιγ΄13). Ο Χριστός είναι επικεφαλής του καταλόγου. Το σημείο επαφής του Θεού με την ανθρωπότητα είναι διαμέσου του Ιησού Χριστού - του Θεανθρώπου. Αν και τα τρία μέλη της Αγίας Τριάδας συνεργάζονται για να σώσουν, μόνο ο Ιησούς ἐζήσε ως άνθρωπος, πέθανε ως άνθρωπος και ἐγένεο ο Σωτήρας μας. (Ιωάν. ζ΄47. Ματθ. α΄21, Πράξ. δ΄12). Αλλά επειδὴ «ο Θεός ἦτο εν τω Χριστῷ, διαλλάσσω τον κόσμον προς εαυτόν» (Β΄Κορ. ε΄19), ο Θεός μπορούσε ἐπίσης να ονομασθεῖ και Σωτήρας μας (Τίτον γ΄4), επειδὴ μας ἔσωσε διαμέσου του Σωτήρα Χριστού (Εφεσ. ε΄23, Φιλιπ. γ΄20, Τίτον γ΄6).

Στη διαδικασία της λειτουργίας, τα μέλη της Θεότητας ἐπιτελοῦν διαφορετικὰ καθήκοντα για τη σωτηρία του ανθρώπου. Το ἔργο του Αγίου Πνεύματος δεν προσθέτει κάτι για ἐπάρκεια της θυσίας που ο Ιησούς υπέστη στο σταυρό. Διαμέσου του Αγίου Πνεύματος η συγχώρηση ἐγένεο όταν ο Χριστός ἀνέβηκε στο σταυρό. Ἐτσι, ο Παῦλος λέει «ο Χριστός εἰς ἐσάς, η ἐλπίς της δόξης». (Κολ. α΄27).

Το ἐπίκεντρο στη σωτηρία

Η πρώτη ἐκκλησία βάπτιζε τους πιστούς στο ὄνομα του Πατρός, του Υἱοῦ και του Αγίου Πνεύματος. (Ματθ. κη΄19). Αλλά αφού ο Ιησούς ἀποκάλυψε την ἀγάπη του Θεοῦ και τις προθέσεις Του, η Γραφή ἐστιάζεται σε Αυτόν. Αὐτός είναι η ἐλπίδα που διαγραφόταν στην Παλαιὰ Διαθήκη μέσα ἀπό τις θυσίες και τις εορτές. Αὐτός είναι το κεντρικὸ πρόσωπο στα ευαγγέλια. Αὐτός είναι τα Καλά Νέα που κήρυξαν οι μαθητές στις ομιλίες και στα γραπτά τους - η Μακαρία Ἐλπίδα. Η Παλαιὰ Διαθήκη προσβλέπει στην ἔλευσή Του, η Καινὴ Διαθήκη ἀναφέρεται στην πρώτη ἔλευσή Του και προσβλέπει στη Δεύτερη Ἐλευσή Του.

Ο Χριστός, ο μεσίτης μεταξύ Θεοῦ και ἡμῶν, μας ἐνώνει με τη Θεότητα. Ο Ιησούς είναι «η οδός, η ἀλήθεια και η ζωή». (Ιωάν. ιδ΄6). Τα καλά νέα ἐπικεντρώνονται σε ἓνα πρόσωπο και ὄχι ἀπλῶς σε μια πράξη. Είναι θέμα σχέσεων

2. Η Θεότητα

και όχι κανονισμών - γιατί Χριστιανοσύνη είναι Χριστός. Βρίσκουμε σε Αυτόν τον πυρήνα, το περιεχόμενο και το γενικό πλαίσιο για όλη την αλήθεια και τη ζωή.

Βλέποντας στο σταυρό, διεισδύουμε στην καρδιά του Θεού. Στο όργανο αυτό του βασανισμού ο Θεός εξέχεε την αγάπη Του για μας. Διαμέσου του Χριστού η αγάπη της Θεότητας γεμίζει τις άδειες και πονεμένες καρδιές μας. Ο Ιησούς κρεμάσθηκε εκεί ως προσφορά του Θεού και αντικαταστάτης μας. Στο Γολγοθά ο Θεός κατέβηκε στο κατώτατο σημείο της γης για να μας συναντήσει, αλλά είναι ο ύψιστος τόπος όπου μπορούμε να πάμε. Όταν πηγαίνουμε στο Γολγοθά, έχουμε ανέλθει όσο ψηλά μπορούμε προς το Θεό.

Στο σταυρό η Αγία Τριάδα έκανε πλήρη αποκάλυψη ανιδιοτέλειας. Εκεί μας έγινε η πληρέστερη αποκάλυψή για το Θεό. Ο Χριστός έγινε άνθρωπος για να πεθάνει για τη φυλή μας. Έδωσε περισσότερη αξία στην ανιδιοτέλεια παρά στην ίδια Του την ύπαρξη. Ο Χριστός έγινε για μας «σοφία από Θεού, δικαιοσύνη τε και αγιασμός και απολύτρωσις.» (Α΄Κορ. α΄30). Όποια και αν είναι η αξία ή η σημασία που έχουμε ή θα έχουμε, προέρχεται από τη θυσία Του στο σταυρό.

Ο μόνος αληθινός Θεός είναι ο Θεός του σταυρού. Ο Χριστός αποκάλυψε στο σύμπαν την άπειρη αγάπη και τη σώζουσα δύναμη της Θεότητας. Αποκάλυψε έναν τριαδικό Θεό ο οποίος ήταν πρόθυμος να φθάσει στην αγωνία του χωρισμού από ανεπιφύλακτη αγάπη για έναν επαναστατημένο πλανήτη. Από αυτόν το σταυρό ο Θεός διακηρύττει την τρυφερή πρόσκλησή Του προς εμάς: Να συνδιαλλαγείτε «και η ειρήνη του Θεού, η υπερέχουσα πάντα νουν, θέλει διαφυλάξει τας καρδιάς σας και τα διανοήματά σας διά του Ιησού Χριστού». (Φιλιπ. δ΄7).

2. Η Θεότητα

Βιβλιογραφία και Σχόλια

1. Gordon R. Levis, *Decide for Yourself: A Theological Workbook* (Downers Grove, IL: Inter Varsity Press, 1978), σελ. 15.

2. Υπάρχουν κοσμολογικά, τεχνολογικά, οντολογικά, ανθρωπολογικά και θρησκευτικά επιχειρήματα. Δείτε π.χ. Τ. Η. Jemison, *Christian Beliefs* (Mountain View, CA Pacific Press, 1959), σελ. 72. Richard Rice, *The Reign of the God* (Berrien Springs, MI, Andrews University Press, 1985), σελ. 53-56). Αυτά τα επιχειρήματα δεν αποδεικνύουν την ύπαρξη του Θεού, αλλά δείχνουν ότι η ύπαρξη του Θεού είναι μια ισχυρή δυνατότητα. Τελικά όμως, η αποδοχή της ύπαρξης του Θεού βασίζεται στην πίστη.

3. Ιαχβέ είναι «μια εικαστική μεταγραφή» του ιερού ονόματος του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη (Έξ. γ'14,15, ζ'3). Το προτότυπο στα εβραϊκά περιείχε τα τέσσερα συμφωνά YHWH. Με το πέρασμα του χρόνου, από φόβο μη βεβηλώσουν το όνομα του Θεού, οι Ιουδαίοι αρνούσαν να διαβάσουν αυτό το όνομα υψηλόφωνα. Αντί γι'αυτό, οπουδήποτε

2. Η Θεότητα

παρουσιαζόταν το YHWH, θα διάβαζαν τη λέξη Αδωνάι. Κατά τον έβδομο ή όγδοο αιώνα μ.Χ., όταν τα φωνήεντα προστέθηκαν στις εβραϊκές λέξεις, οι Μασορίτες (λόγιοι Ιουδαίοι) πρόσθεσαν τα φωνήεντα του Αδωνάι στα σύμφωνα του YHWH. Ο συνδυασμός δημιούργησε τη λέξη *Ιεχωβά*. (Δείτε Siegfried H. Horn, *Seventh Day Adventist Bible Dictionary*, Don F. Neufeld, αναθεωρημένη έκδοση, [Washington D.C.: Review and Herald, 1979] σελ. 1192,1193).

4. «Predestination», *SDA Encyclopedia*, Don F. Neufeld, αναθεωρημένη έκδοση, (W Washington D.C.: Review and Herald, 1976), σελ. 1144.